

Ομιλία του Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου σε Πρόσφατον Σύναξιν Ιερέων.

Σεβαστοί και αγαπητοί πατέρες,

Σε λίγες μέρες συμπληρώνεται ένας χρόνος από τη μέρα, πού η Αγία και Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας μας με έφερε στην ευλογημένη αυτήν επαρχία. Κατά την περίοδο αυτήν, σεβόμενος τον τόπο και τα πρόσωπα και φοβούμενος τον Άγιο Θεό, δεν παρενέβην πολύ στην όλη ζωή της Μητροπόλεως και δεν νομίζω ότι αισθανθήκατε μεγάλες αλλαγές. Σε τούτο, βεβαία, συνετέλεσε και η ανάθεση σε μένα της τοποτηρητείας της Ιεράς Μητροπόλεως Αττικής. Το πλήθος των προβλημάτων και υποχρεώσεων, πού προέκυψαν από τις συναφείς με αυτό ευθύνες μου, με εξανάγκασε και σε μια πλημμελή ανταπόκριση στις υποσχέσεις και τις αρμοδιότητες μου. Η επικοινωνία μας δυσκολεύθηκε υπερβολικά, ο χρόνος ενασχόλησης με τα επιμέρους θέματα και τα προσωπικά σας προβλήματα περιορίσθηκε, οι απαιτούμενες αλλαγές και προσαρμογές αναβλήθηκαν.

Παρά ταύτα, οι ανάγκες για βαθιές τομές στη ζωή και μαρτυρία μας ως προσώπων και Εκκλησίας είναι αδυσώπητες. Η ταχύτατη οικονομική και πληθυσμιακή ανάπτυξη της περιοχής μας, οι πρόσφατες εξελίξεις στον εκκλησιαστικό χώρο και ο συναφής με αυτές προκληθείς μεγάλος σκανδαλισμός, οι δυστυχώς συνεχιζόμενες αφορμές απρόσεκτης ζωής ορισμένων εξ ημών, έχουν κάνει τους πιστούς κριτικούς της ζωής μας και απαιτητικούς και μας υποχρεώνουν σε μια ανανέωση της χάριτος της ιεροσύνης μας. Η Εκκλησία μας, δεν μπορεί να επιτελεί την αποστολή της με συμβιβασμούς, διαρκείς υποχωρήσεις, υποβιβασμό των κριτηρίων, νοθευμένο φρόνημα, κουρασμένο λόγο, δίχως χάρι ζωή.

1. Γενικά

Θεωρώ, λοιπόν, ότι απαιτούνται μερικές άμεσες χειρουργικές επεμβάσεις στη ζωή μας, πού θα δώσουν το ν χαρακτήρα μιας πεντακάθαρης εκκλησιαστικής μαρτυρίας. Τέτοιες, πού θα διαλύσουν κάθε αμφιβολία για την συνέπεια των λόγων και των έργων μας και την ασυμβίβαστη διάθεση μας. Είναι αδιανόητο η Μητρόπολη να κατακλύζεται από διαμαρτυρίες του κόσμου που μας εγκυβαν για φιλοχρηματία, για θράσος, αμετροέπεια, προσβλητικότητα και σκληρή συμπεριφορά, για στάση, πού δικαιολογεί υποψίες αμφίβολου, απρόσεκτου και ανάρμοστου σε ιερείς —μάλιστα ιερομόναχους— ήθους. Δεν μπορεί να επιτελέσει κανείς την αποστολή του εν τη Εκκλησία με επιπολαιότητες, μειονεξίες, μικρότητες, εγωισμούς, ψευδολογία, ραδιουργίες, ύποπτες μεθοδεύσεις, ακάθαρμο βίο κ.λπ. Η Εκκλησία μας πρέπει να δίνει μαρτυρία αγιότητας, υψηλής ποιότητας ήθους και κρυστάλλινης και πεντακάθαρης ζωής. Ο ιερέας πρέπει να θεωρείται πρόσωπο σεβάσμιο, άλλης λογικής και νοοτροπίας. Κάθε τι, πού υποβιβάζει την εικόνα της ιεροσύνης, πρέπει να απομακρυνθεί δίχως άλλο. Συστηματικός και συνειδητός υποβιβασμός του ρόλου και του κύρους της Εκκλησίας δεν πρόκειται να δικαιολογηθεί με κανέναν τρόπο στη Μητρόπολη μας.

Μέσα σε έναν κόσμο, πού βασανίζεται από άπειρα και τεράστια προβλήματα, πού κυριαρχούν οι αιρέσεις, οι πλάνες και οι πάσης φύσεως πνευματικές απειλές, πού διψασμένος περιμένει από μας την επαλήθευση της μικρής, αλλά βαθιάς πίστης του όσο ίσως ποτέ άλλοτε, σε έναν κόσμο και μία εποχή με σπάνιες ευκαιρίες και απεριόριστες δυνατότητες, πού είμαστε ταγμένοι να εκπροσωπούμε τον αληθινό Θεό και να μαρτυρούμε τη βασιλεία Του, δεν μας επιτρέπεται και δεν δικαιολογούμαστε να Τον καταργούμε στις

ψυχές των ανθρώπων.

Αντιλαμβάνομαι ότι τα πράγματα δεν είναι εύκολα. Δεν ζητούμε, όμως, χαρισματικές καταστάσεις, άλλα το αυτονόητο. Ανάμεσα σας υπάρχουν θαυμαστά παραδείγματα αξιόλογων Ιερέων, με φόβο Θεού, σεμνή διακονία και ταπεινή μαρτυρία, πού τιμούν πραγματικά το ράσο τους. Αυτούς θα τους στηρίξουμε με όλη μας τη δύναμη. Θα τους υπηρετήσουμε στο ιερό έργο, πού με πολλές ασφαλώς δυσκολίες,, επιτελούν.

Υπάρχουν, όμως, και περιπτώσεις είτε ένοχης αδιαφορίας είτε προκλητικής στάσης και ζωής, πού ερεθίζουν το ποιμνιο και σκανδαλίζουν τον λαό. Αυτοί, αν δεν έχουν διάθεση αλλαγής, καλό είναι να καταλάβουν ότι δεν χωρούν στη Μητρόπολή μας. Η Εκκλησία είναι πολύ επιεικής με τον λαό, αλλά ιδιαίτερα απαιτητική από τους Ιερείς.

2. Η απαξίωση της ιεροσύνης

Αν μπορούσαμε να προσδιορίσουμε τα βασικά στοιχεία της ζωής ,δεικνύουν την ακαταλληλότητα μας ως ιερέων, θα τα συνοψίζαμε στα έξης πέντε:

A) Σκληρότητα. τραχύτητα και αγένεια απέναντι του κόσμου

Η σχέση μας με τους στενούς συνεργάτες μας και τον κόσμο δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται από βαναυσότητα, αγένεια, απειλές, εκβιασμούς, ανόητα αστεία, φλυαρία, απρόσεκτες εκφράσεις και ύβρεις. Ο πιστός; αλλά ακαλλιέργητος λαός στο πρόσωπο μας προσδοκά να αντικρίσει τον πατέρα, πού συγχωρεί, τον φίλο, πού αναπαύει, το πρότυπο, πού εμπνέει, τον ιερέα, πού μυσταγωγεί και θυσιάζεται, αυτόν, πού σέβεται όλους ως εικόνες του Θεού. Στο πρόσωπο μας περιμένει να δει υπομονή, ταπείνωση, αγάπη, ανωτερότητα, απαντοχή, πραότητα, γλυκύτητα, σεμνότητα, υποχωρητικότητα.

Όταν είμαστε καχύποπτοι, εριστικοί, σπερμολόγοι, κουραστικοί με τη στάση μας, πώς είναι δυνατόν να κηρύξουμε την μετάνοια; πώς να βοηθήσουμε στη σωτηρία; πώς να εμπνεύσουμε την αγιότητα; Όταν, αντί να προσφέρουμε κήρυγμα, πού ανακουφίζει και φωτίζει την ψυχή, εμείς ωρυόμαστε από την Ωραία Πύλη και εκστομίζουμε δημόσια βαρείες, προσβλητικές κουβέντες, τότε τι σχέση μπορεί να έχει ή ιεροσύνη μας με την αρχιεροσύνη του «πράεως και ταπεινού τη καρδιά» (Ματθ. ια' 29) Κυρίου και των σοφών της Εκκλησίας μας Πατέρων; Έφθασαν στα αυτιά μας καταγγελίες για ιερείς, πού συμπεριφέρονται με θρασύτητα παρουσία, μάλιστα τοπικών αρχόντων και βουλευτών, για περιστατικά ιερέων, πού αντάλλαξαν ακατονόμαστες ύβρεις, για ιερείς, πού μηνύουν και προσέφυγαν στη δικαιοσύνη για εντελώς ασήμαντες αιτίες, για κάποιους, πού βγαίνουν από την πόρτα του ιερού και καπνίζουν ή τελούν ακολουθίες με το κινητό στο χέρι ή πού ζητούν καφέ από τον νεωκόρο την ώρα της ακολουθίας ή πού τελούν το μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως πίνοντας αναψυκτικό, εμφανώς δυσφορώντας, εκδηλώνοντας την βιασύνη τους, η απαντώντας σε τηλεφωνήματα ή δίχως το πετραχήλι Υπάρχουν Περιπτώσεις, πού συνεφημέριοι αλληλοκατηγορούνται για δήθεν ηθικές εκτροπές ή οικονομικές ατασθαλίες και αφήνουν να διαρρεύσουν ό ένας για τον άλλον σοβαρά υπονοούμενα μεταξύ του Ιερού σώματος των πιστών, Άλλοι πάλι προκλητικά αρνούνται να συμμετέχουν στις ιερατικές μας συνάξεις, κάποιιοι δε επιμελώς αποφεύγουν να διαβάζουν τις εγκυκλίους του Μητροπολίτου στον λαό. Σε μία περίπτωση κάποιος αρνήθηκε να διαβάσει την εγκύκλιο, πού εξέδωσα για τα αναστάσιμα τρισάγια, με αποτέλεσμα οι πονεμένοι άνθρωποι, πού έχασαν τους και τις συζύγους τους ή τα παιδιά τους με πολύ πικρία να μου παραπονεθούν για τον Ιερέα τους και να εκφράσουν τον πόνο τους, πού δεν συμμετείχαν στα τρισάγια του Πάσχα. Οι τοιοῦτοι Ιερείς καλό θα είναι, αν δεν έχουν διάθεση συμμορφώσεως, εντός του καλοκαιριού να δρουν άλλη Μητρόπολη, πού θα δικαιολογεί το θράσος και την ασέβειά τους.

B) Τεμπελιά, αδιαφορία και απραξία

Η Μητρόπολη μας έχει ένα πολύ μεγάλο ποίμνιο, πού τα Σαββατοκύριακα αυξάνει κατά 50% και το καλοκαίρι περίπου τριπλασιάζεται. Μάλιστα εκτιμάται ότι σε 15 χρόνια ο μόνιμος πληθυσμός της θα διπλασιασθεί. Το ποίμνιο μας είναι πολυποίκιλο, με τεράστιες ανάγκες πάσης φύσεως και ποιμαντικές και πνευματικές απαιτήσεις υψηλές. Κατόπιν τούτου, η διακονία στη Μητρόπολη μας είναι πολυδιάστατη, κοπιώδης και δύσκολη και προϋποθέτει όραμα. Όλοι μας ονομαζόμαστε «εργάτες του Ευαγγελίου», για να θυμόμαστε ότι κεντρικό στοιχείο της διακονίας μας είναι η συνεχής προσπάθεια και το ανύστακτο ενδιαφέρον. Με πολλή μου λύπη διαπίστωσα ότι, πλην ελαχίστων επαινετών εξαιρέσεων, στους ναούς μας δεν τελούνται καθημερινές ακολουθίες ούτε εσπερινοί τα Σάββατα και τις εορτές, το κατηχητικό έργο είναι πλημμελές, το κήρυγμα φτωχό, ή φιλανθρωπία ελλιπής, με το απαράδεκτο αιτιολογικό ότι είτε δεν ανταποκρίνεται ο κόσμος είτε δεν έρχονται τα παιδιά είτε δεν έχουμε χρήματα και προϋποθέσεις. Γνωρίζω ότι αρκετοί εξ υμών πηγαίνετε στους ναούς σας μόνον την Κυριακή ή σε κάποια εορτή. Έχουμε μάλιστα έγγραφες καταγγελίες ότι πιστοί ζήτησαν να τελεσθεί Θεία Λειτουργία σε μεγάλες γιορτές και οι ιερείς αρνήθηκαν διαμαρτυρόμενοι ότι έχουν άλλες ασχολίες. Άλλοι πάλι δικαιολογούνται ότι μένουν μακριά και δυσκολεύονται να προσέρχονται επί καθημερινής βάσεως στο ναό τους. Κατόπιν τούτου, θα ήθελα πολύ να παρακαλέσω, όποιος αδυνατεί να ανταποκριθεί στις τουλάχιστον 40 ώρες εβδομαδιαίας διακονίας, πού απαιτεί η μισθολογική αμοιβή του ως δημοσίου υπαλλήλου, να εξετάσει μήπως του ταιριάζει κάποια άλλη Μητρόπολη πιο ανεκτική από τη δική μας.

Προς μεγάλη μου έκπληξη έχω διαπιστώσει ότι πολλών εξ υμών το μυαλό υπεραπασχολείται με τις άδειες, ιδίως κατά τους θερινούς μήνες. Όπως εύκολα αντιλαμβάνεσθε, η Μητρόπολη μας είναι κυρίως καλοκαιρινή Μητρόπολη. Για τον λόγο αυτόν και προκειμένου να οικονομηθεί η κατάσταση, κατά το τρίμηνο Ιουνίου—Ιουλίου—Αυγούστου κανένας εκ των Ιερομόναχων δεν θα παίρνει άδεια, παρεκτός λόγου ειδικής ανάγκης και κατόπιν ενδελεχούς εξετάσεως του αιτήματος του. Επίσης οἱ υμών οικογενειάρχες (με μικρά παιδιά) προτρέπονται να ζητούν άδεια 10—20 ημερών το καλοκαίρι και το υπόλοιπο αργότερα.

Η σύγκριση με λαμπρούς κληρικούς μας, πού οι ναοί τους αστράφτουν, πού γεννούν πολλούς, ανιδιοτελείς και πρόθυμους συνεργάτες, πού τελούν υποδειγματικές ακολουθίες, θαυμάσιες αγρυπνίες, πού ο λαός τους εμπιστεύεται, τους σέβεται και τους αγαπά, από μόνη της καταργεί κάθε δικαιολογία και δείχνει σε όλους την πορεία μας.

Αργόσχολος ιερέας, πού το μυαλό του είναι μόνον στα τυχερά, στα δώρα και στις άδειες, πού μόλις τελειώσει την ακολουθία, ή πρώτη του σκέψη είναι να ανάψει το τσιγάρο και να αρχίσει την άργολογία, δεν είναι κατάλληλος για την αποστολή του ούτε για τον μισθό του.
Γ Ψέμα και ανειλικρίνεια

Πώς επίσης είναι δυνατόν να είμαστε κήρυκες της αληθείας και ιερείς Αυτού, πού τόνισε ότι Αυτός είναι «ή αλήθεια και ή ζωή» (Ιω. ιδ' 6), όταν είμαστε προκλητικά ανακόλουθοι, διαρκώς αυτοδιαψευδομένοι, ύποπτα ασαφείς και αόριστοι, συνεχώς δικαιολογούμενοι; Διαμαρτύρεται ο λαός μας ότι πολλές φορές ως ιερείς είμαστε διγλωσσοί, άλλα λέμε μπροστά και άλλα από πίσω, άλλα τη μία μέρα και άλλα την άλλη, άλλα στον ένα και άλλα στον άλλον. Μας λείπει συχνά το θάρρος της ομολογίας ενός σφάλματος μας και ο ηρωισμός της ανάληψης των ευθυνών μας. Πώς μετά να γίνει πιστευτός ο λόγος μας; πώς να εμπνεύσει την εμπιστοσύνη το παράδειγμα μας;

Το μήνυμα του Ευαγγελίου και του κηρύγματος μας είναι κήρυγμα κρυστάλλινης αληθείας και παραδειγματικού ηρωισμού. Γι' αυτό και ο ιερέας δεν έχει καμιά σχέση με την θόλωση

των γεγονότων, ακόμη και με τα κατά συνθήκη λεγόμενα ψεύδη και τον εσωτερικό συμβιβασμό.

Είναι διάχυτη ή εντύπωση, πώς χρειάζεται μια αλλαγή στο ήθος μας και ότι είναι τόσα τα στραβά, πού οπωσδήποτε κάτι πρέπει να γίνει. Είναι φοβερός, όμως, ο λόγος του λαού ότι «ο δεσπότης δεν θα καταφέρει τίποτε γιατί δεν θα τον αφήσουν οι παπάδες». Αύτη είναι ή εικόνα μας. Η φήμη της Μητροπόλεως μας είναι ότι το επίπεδο του κλήρου μας είναι τέτοιο, πού οι άλλες Μητροπόλεις αρνούνται να δεχθούν κληρικούς από την επαρχία μας. Οργιάζει το κουτσομπολιό, οι φήμες, οι απειλητικές διαδόσεις, οι υπερβολές, οι φαντασιώσεις, πού πηγή τους έχουν κάποιους εκ των κληρικών μας, πού μάλιστα υποτίθεται ότι γνωρίζουν κάτι παραπάνω. Αυτοί τροφοδοτούν με δήθεν «ακριβείς πληροφορίες» τις εφημερίδες και τα έντυπα της περιοχής και κάνουν τις «εμπιστευτικές διαρροές». Ανθρωποι, μέσα από την Μητρόπολη μας, στενοί συνεργάτες, πού τους εμπιστευθήκαμε, λειτουργούν ως σπερμολόγοι, ύπουλοι και συκοφαντικοί μυθοπλάστες, επικίνδυνοι αλλοιωτές της αλήθειας. Διερωτάται κανείς· πώς είναι δυνατόν μια τέτοια συμπεριφορά να συνταιριάζει με την ευλογημένη ιδιότητα του ιερέως; Τι σχέση έχει αυτή ή στάση με την εξαγιαστική αποστολή μας ή με το «μέτρον ηλικίας του πληρώματος τού Χριστού» (Εφ. δ' 13), πού εξαγγέλλουμε;

Δ) Ηθικά έκτροπα ή προκλητική ζωή

Ερχόμαστε τώρα σε ένα πολύ ευαίσθητο κεφάλαιο, πού άφ' ενός μεν λειτουργεί καταστροφικά για την ψυχή μας, άφ' έτερου δε επικίνδυνα τροφοδοτεί τον σκανδαλισμό των πιστών και το περιεκκλησιαστικό κουτσομπολιό. Είναι το θέμα των ηθικών σκανδάλων και του απρόσεκτου βίου, πού περισσότερο ακουμπά την ζωή των ιερομόναχων, άλλα δεν αφήνει αμέτοχους και τους εκ των κληρικών μας εγγάμους.

Ιερείς με θηλυπρεπείς συμπεριφορές, κοσμικές τάσεις, παρεξηγήσιμες διαχύσεις, έντονα αρώματα, πολυτελή άμφια, ψυχολογική μοναξιά, είναι εντελώς αδύνατον να ταυτίσουν την έκφραση τους με το μυστήριο της ιεροσύνης. Αν για κάποιον λόγο έχουν παρασυρθεί, ας μετανοήσουν και ας αλλάξουν τρόπο ζωής. Αν είναι αδύνατοι και δυσκολεύονται στον κόσμο, ας κατευθυνθούν σε κάποιο μοναστήρι. Αν κακώς έγιναν κληρικοί, ας πάρουν τώρα τις σοβαρές αποφάσεις τους. Αν τέλος επιμένουν στην προκλητική διαστροφή και απροσεξία τους, ας κατανοήσουν ότι τα θυσιαστήρια των ναών και των ψυχών της Μητροπόλεως μας δεν δέχονται να φιλοξενούν τέτοιους λειτουργούς. Όποιος δυσκολεύεται να ενστερνισθεί αυτό το φρόνημα, θα διευκολυνθεί να βρει άλλη Μητρόπολη πιο ανεκτική σε τέτοιες επιλογές. Εδώ, σας προειδοποιώ, θα δυσκολέψει, άλλα και θα δυσκολευθεί πάρα πολύ.

Στη δύναμη της Μητροπόλεως μας υπάρχει νεαρός αρχιμανδρίτης, πού δημόσια καυχάται ότι έχει 42 κεντητές στολές, πού μπαίνει στα γραφεία μας και αφήνει το άρωμα του για ολόκληρο εικοσιτετράωρο, πού σχολιάζει σαρκαστικά τους εξ υμών νεωτέρους, πού επιλέγουν την παραδοσιακότερη εμφάνιση· άλλος, πού δημόσια εκφράζει τις αμφιβολίες της πίστεως του, τις επιφυλάξεις του για τα θαύματα, τις διαφορές του με την Ορθόδοξη παράδοση.

Δυστυχώς οι πρόσφατες ανακρίσεις της τακτικής δικαιοσύνης έφεραν στο προσκήνιο και κληρικούς της δικής μας επαρχίας. Επειδή εγώ διεξάγω τις εκκλησιαστικές ανακρίσεις και συνεπώς γνωρίζω πολλά, τους προτρέπω να απομακρυνθούν άμέσως. Γνωρίζω ονόματα και γεγονότα πλέον.

Λυπούμαι αφάνταστα, πού θα το πω, άλλα στον τομέα αυτόν φαίνεται πώς έχουν εκτραπεί και έγγαμοι κληρικοί μας. Πατέρες μου, θα αλλάξουμε ζωή. Η Μητρόπολη μας έχει περισσότερους από 130 κληρικούς. Και το έργο μας είναι τόσο ελλιπές· οι κλήσεις

περιορισμένες, οι νεανικοί τομείς άτονοι, τα αναλόγια φτωχά, το ποίμνιο γηρασμένο, ή έμπνευση και το όραμα σχεδόν ανύπαρκτα ό κόσμος πονεμένος και διψασμένος. Καλύτερα να ήμασταν οι μισοί με φόβο, όμως, Θεού. Καλύτερα μία πόλη να έχει δύο ιερείς, πού επιβεβαιώνουν τον Θεό και τελούν μία Λειτουργία τον μήνα, πού Τον κατεβάξει στις ψυχές μας, παρά δέκα, πού Τον διαψεύδουν και Τον ακυρώνουν κάθε στιγμή. Ό κόσμος, ή εποχή μας, ό Θεός, ή Εκκλησία, κανένας μας δεν αντέχει αυτόν τον σκανδαλισμό.

Είναι ιδιαίτερα παρήγορο το γεγονός ότι περισσότεροι από δέκα νέοι —ή και κάποιοι μεστωμένοι στην ηλικία— με προσόντα, πλούσια καλλιέργεια, ενάρετη ζωή και φόβο Θεού χτυπούν την πόρτα της Ιεράς Μητροπόλεως μας και ζητούν να γίνουν μέτοχοι της χάριτος και της ευλογίας του θείου μυστηρίου της ιεροσύνης. Άλλοι τόσοι δε ευλαβείς κληρικοί από άλλες μητροπόλεις ζητούν να συνδεθούν με τη δική μας. Αντιλαμβάνεται κανείς ότι οι δυνατότητες εμπλουτισμού της ευρύτερης Ιερατικής μας οικογένειας είναι μεγάλες και ή χαρά μας ανάλογη. Η Μητρόπολη μας έχει χώρο και πολύ μάλιστα για όποιον επιθυμεί να διακονήσει με φόβο Θεού, αταλάντευτη πίστη, σεβασμό στην παράδοση, πνεύμα θυσίας, συνέπεια στη ζωή.

Ε) Φιλοχρηματία και πλουτισμός

Αυτός είναι ένας άλλος τομέας, πού εκφράζει βαθιές και ριζωμένες στον χρόνο και την κακομαθημένη φύση μας αδυναμίες και αποδυναμώνει αποφασιστικά τη μαρτυρία μας. Είναι αλήθεια ότι πολλά από όσα ακούγονται, δεν _ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, αλλά χαρακτηρίζονται από εμφανή τάση υπερβολής. Είναι, όμως, παράλληλη και ή αλήθεια ότι ή οικονομική αρρώστια μας είναι ευρύτερα διαδεδομένη και πνευματικά περισσότερο από όσο φαίνεται καταστροφική. Δυστυχώς θεωρούμε ως δεδομένο και κεκτημένο υλιστικό δικαίωμα κάτι, πού είναι απόλυτα ξένο προς την λογική του Ευαγγελίου και εντελώς αδικαιολόγητο στην κοινή αντίληψη.

Παρά τα όσα εσχάτως ακούγονται, χωρίς καμιά αναστολή,: μερικοί έχουν τόσο υποταχθεί στην κακή συνήθεια τους, ώστε ακόμη και σήμερα να μη προσέχουν και να εκθέτουν μαζί με τον εαυτό τους και την Εκκλησία. Είναι αδιανόητο ένας ιερέας να απαιτεί 300 ευρώ για την τέλεση ενός απλού μυστηρίου. Όταν σε ένα ζευγάρι, πού έρχονται να ενώσουν τη ζωή τους στην Εκκλησία, προσφέρουν τα δώρα της αγάπης τους οι συγγενείς, οι φίλοι, οι γείτονες, οι συνάδελφοι, πώς μπορεί ή Εκκλησία, αντί να δίνει, να απλώνει άκομψα το χέρι της μικρόνοιας, της μικρόψυχος και της μικροκαρδίας; Πώς είναι δυνατόν μία Κηδεία, ένα Ευχέλαιο, ένας Αγιασμός να «κοστίζουν»; Ποια λογική μας λέει ότι ένα μυστήριο πληρώνεται; Ποιο επιχείρημα μας πείθει ότι εμείς δικαιούμεθα οικονομικό συμπλήρωμα στο μισθό μας, κάτι, πού κανένας Έλληνας πολίτης δεν μπορεί να διεκδικεί;

Η Εκκλησία είναι άσχετη με το χρήμα, το συμφέρον, τις οικονομικές συμφωνίες. Γνωρίζει την εκούσια πτώχεια, την προσφορά και την θυσία. Εφόσον και συγγνώμη, πού το αναφέρω, εγώ ποτέ απολύτως δεν λαμβάνω χρήματα για οποιαδήποτε αιτία —ούτε και από τους πλουσιότερους—, τα δε δικά μου εισοδήματα στο άκεραιο κατατίθενται στο ταμείο της Μητροπόλεως μας, είναι αυτονόητο ότι καλείστε όλοι σε ανάλογου φρονήματος —όχι ασφαλώς ίδια— συμπεριφορά. Διαφορετικά, στη καλύτερη περίπτωση, σε λίγο καιρό θα σας κατασπαράξει ή κριτική και ή κατακραυγή του λαού.

Οι περιπτώσεις Ιερέων, πού απέκτησαν πολυκατοικίες ή διαμερίσματα, πού κυκλοφορούν με ακριβά αυτοκίνητα, πού τελούν χλιδατούς γάμους για τα παιδιά τους, πού εμφανίζονται με πολυτελή άμφια, πού μόνο ζητούν και ποτέ δεν δίνουν, δεν έχουν σχέση με την μαρτυρία του σταυρικού εκκλησιαστικού λόγου, αλλά το μόνον, πού καταφέρνουν είναι να ακυρώσουν τον λόγο τους και να διαψεύδουν την χάρι της ιεροσύνης τους. Αυτοί οι Ιερείς μαζεύουν

χρήματα, αλλά διώχνουν το Άγιο Πνεύμα. Αυτοί ανήκουν στη Μητρόπολη, αλλά δεν έχουν σχέση με την Εκκλησία. Αυτοί φορούν ράσα, αλλά έχουν διώξει την ιεροσύνη από πάνω τους. Αυτοί τελούν Ιεροπραξίες και μυστήρια, αλλά αγνοούν το μέγα μυστήριο του Θεού. Αυτοί εκπροσωπούν τον Θεό, αλλά ο Θεός «απεστρέψατο το πρόσωπον του απ' αυτών» (Ψαλμ. ρμα' 7).

3) Η καταξίωση της ιεροσύνης

Αγαπητοί μου, πατέρες,

Ό κάθε ένας μας δεν καταξιώνεται ως ιερέας στον ρόλο του ηγέτου ούτε φυσικά στον ρόλο του δασκάλου ούτε πάλι στον ρόλο ενός δραστήριου κοινωνικού εργάτου. Αυτά και άλλοι μπορούν να τα κάνουν. Αυτό που μας καταξιώνει στα μάτια του λαού και στο πρόσωπο του Τριαδικού Θεού είναι ή τιμή και ή αξιοποίηση της αγίας ιεροσύνης μας.

Είναι τόσο μεγάλη ή ευλογία να είμαστε ιερείς στην εποχή και στον τόπο μας. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αποστολή από το να «κηρύσσωμεν Ιησού Χριστόν και τούτον εσταυρωμένον» (Α' Κορ. α' 23). Κανείς δεν είναι τόσο επίκαιρος και σύγχρονος όσο αυτός, που μαρτυρεί και διακηρύσσει την αιωνιότητα. Κανείς δεν είναι τόσο αναγκαίος όσο αυτός, που προαναγγέλλει την Βασιλεία του Θεού. Κανείς δεν είναι τόσο σημαντικός όσο αυτός, που συνοδεύει το περί του αληθινού Θεού Ορθόδοξο κήρυγμα του με την απόδειξη της αγίας ζωής και του υγιούς φρονήματος του.

Η πρόκληση της αυθεντικής ιεροσύνης είναι ο ευλογημένος μονόδρομος μας. Καλούμεθα όλοι μας να αντικαταστήσουμε την εικόνα μας ως επαγγελματιών με την αγγελική πολιτεία μας. Ο λόγος μας δεν μπορεί παρά να είναι «εν χάριτι αλάτι ηρτυμένος» (Κολ. δ' 6). Η στάση μας ιεροπρεπής, μια, που «και γέλωσ οδόντων και βήμα ποδός δείκνυσι περί του ανδρός» (Σοφ. Σειρ. ιθ' 30). Το όλο μας «πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχον» (Φιλ. γ' 20).

Η αδιαφορία και η αδράνεια μας, όπως και η εγωκεντρική ανασφάλεια μας, πρέπει να δώσουν τη θέση τους στο πνεύμα της θυσίας. Οι άγιοι απόστολοι όργωσαν πραγματικά την οικουμένη. Εμείς καλούμεθα να οργώσουμε, να καλλιεργήσουμε, να αυξήσουμε εις Χριστόν, να «νουθετούμε νύκτα και ήμερα ένα έκαστο» (Πράξ. κ' 31) εκ του εμπιστευθέντος ημίν ποιμνίου. «Αι χώραι λευκοί εισί προς θερισμόν ήδη» (Ιω.δ'35).

Ό λόγος μας πρέπει να είναι θεολογικός και Χριστοκεντρικός, η ζωή μας να είναι, όπως λέγει ο άγιος Ιωάννης ό Χρυσόστομος, καθαρότερη και από τις ακτίνες του ηλίου, η πολιτεία μας να αποτελεί «σημείον» του Θεού, η σχέση μας μ την ύλη, την καθημερινότητα, την κοσμική λογική όση και η σχέση των αγίων, που επικαλούμεθα, των ύμνον, που ψάλλουμε, των ευχών, που διαβάζουμε, του Θεού, που κηρύσσουμε και πιστεύουμε. Όλοι ανεξαιρέτως ποθούμε να αξιωθούμε της «ητοιμασμένης ημίν Βασιλείας από καταβολής κόσμου» (Ματθ. κε' 34) και των «επηγγελμένων ημίν αγαθών». Η χορεία των αγίων περιλαμβάνει μάρτυρες, περιρρεόμενους με τα άγια αίματα τους, τεκμήρια της προς τον Θεόν αγάπης τους· οσίους κεκοσμημένους με τα θαυμαστά κατορθώματα και τους ασκητικούς Ίδρωτες τους, πειστήρια του ανυποχώρητου ζήλου και του πνευματικού φιλότιμου τους θεοφόρους Πατέρες λαμπρυσμένους από το θείο λόγο και τον φωτισμένο θεολογικό νου τους. Στην κορυφή ό Κύριος ως «Αρνίον εσφαγμένον» ('Αποκ. ε' 12), περιβαλλόμενος από την Παναγία Μητέρα Του, τον Τιμιο Πρόδρομο και τους Άγιους Αποστόλους Του. Κάπου εκεί θα ψάχνουμε κι εμείς τη θέση μας. Τι σχέση άραγε έχουμε εμείς, με αυτόν τον κόσμο; τι συγγένεια με αυτό το φρόνημα; Τι κοινωνία με αυτών τη ζωή; Αυτό είναι το ερώτημα, που περιμένει την απάντηση μας. Αυτή δε η απάντηση περιγράφει την στάση μας απέναντι του Κυρίου και της Εκκλησίας Του. Και αυτή ή στάση προσδιορίζει

το μέλλον του καθενός μας σε αυτήν την ευλογημένη Μητρόπολη.

Είναι πράγματι μοναδική η αποστολή μας. Γι' αυτό και είναι ψηλές και μεγάλες οι απαιτήσεις μας. Δεν βρισκόμαστε σε έναν δευτερεύοντα χώρο. Με πολλή χαρά καλούμαστε να ανταποκριθούμε στη μεγαλύτερη για τον κόσμο και τον άνθρωπο κλήση μας. Η θέση μας είναι εκεί, πού κρίνονται και δοκιμάζονται οι ψυχές των ανθρώπων, εκεί, πού κατεβαίνει και εμφανίζεται ο Θεός, εκεί που παίζονται οι τύχες αυτού του κόσμου· είναι το εξομολογητήριο, στο Ιερό θυσιαστήριο, στην προσευχή. Είμαστε μικροί, πολύ μικροί για κάτι τέτοιο. Αλλά δεν μας καλεί ο Θεός να γίνουμε αυτό, που δεν είμαστε ούτε να κάνουμε αυτό, που δεν μπορούμε. Απαιτεί, όμως, να γίνουμε από ασυνεπείς αγωνιζόμενοι, από ράθυμοι κατά τα έργα δημιουργικοί κατά την προαίρεση, από μικροί και στενοί κατά την καρδιά αγνοί και καθαροί κατά τη ζωή.

Αυτό, πού από τον καθένα μας ζητάει ο Θεός είναι η καλή προαίρεση και η συναίνεση στο προσκλητήριο, πού μας κάνει. Αν αυτά υπάρχουν, τότε δεν πτοούμαστε από τους πειρασμούς, διότι «μείζων ο εν ήμιν ή ο εν τω κοσμώ» (Ιω. δ' 4)· δεν φοβούμαστε τις ελλείψεις, διότι «ή θεία χάρις τα ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληροί»· δεν δειλιάζουμε μπροστά στην ανεπάρκεια μας, διότι «και το θέλειν και το ενεργείν εκ του Θεού εστίν» (Φιλ. 6' 13).

Εμπρός, λοιπόν, «δεύτε αριστήσατε» (Ιω. κα' 12)· «πάντες απολαύσατε του συμποσίου της πίστεως· πάντες απολαύσατε του πλούτου της χρηστότητας»· ας εισέλθουμε όλοι στο δείπνο της θείας προσφοράς.

«Τω δε Θεώ ημών πρέπει πάσα τιμή, προσκύνησις, δόξα και κράτος εις τους αιώνας. Αμήν».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 30-09-2005